

On se vähän hassua, että elämme oikeastaan turhaa uhoa. Synnymme ja sitten kuolemme joka sekunti. Olen miltei kaksikymmentäyksivuotta tehnyt kuolemaa. Jos olen onnekas elän vielä toisetkin. Silti joka sekunti se tuntuu. Tunnen pikkuhiljaa hiipuvani. Vanhanahan se vasta näkyy kun elämä hiipii pois jäykistyneestä kehosta. Sitten palaan maahan. Ehkä synnyn uudelleen oravana. Minussa oli osa Aleksanteri Suurta, Napoleonina - ehkä Kekkostakin. Mutta silti olin sattumien summa. Yhtälö ilman loppua. Vapaa mieli, vapaa ajatus, vapaa aika. Vangittu yksilö, vangittu ruumis, vangittu sana. Kapinoiva liha, estoton halu, vallankumouksen torvi, seksin maku, hien haju, raiskattu paju ja maa.